

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

[Ἐκ τῶν παλαιῶν συνεργατῶν τοῦ Ἡμερολογίου ὁ κ. Γεράσιμος Βῶκος, ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ συγγραφεὺς, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ πολλήν καὶ

ποικίλην λογοτεχνικὴν ἐργασίαν. Ὡς δημοσιογράφος νεωτεριστῆς ἐργάσθη ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» καὶ ἄλλα φύλλα. Τῷ 1893 ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτον του μυθιστόρημα «ὁ Κύριος Πρόεδρος», ἠθογραφίαν πολιτικοκοινωνικὴν. Ἐξελπόνησεν εἰτα καὶ ἄλλα, ὡς καὶ μελέτας αἰσθητικὰς καὶ κριτικὰς. Τῷ 1900 ἐξέδωκε τὸ «Περιοδικὸν μας» συγκεντρῶσαν τοὺς κορυφαίους τῶν παρ' ἡμῖν λογογράφων. Τῷ 1904 διηύθυνεν τὸ μουσικὸν περιοδικὸν «Ἀπόλλων», μεθ' ὃ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ θέατρον (1905) μετὰ τὴν «Κατοχήν», σημειώσαν μεγάλην ἐπιτυχίαν καὶ διδαχθεῖσαν ἐπὶ

40 συνεχεῖς ἐσπέρας. Κατόπιν ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς (1906) τὸ «Εἰκοσιένα» καὶ (1907) τὴν «Μεγάλην Ἰδέαν». Τὰ τρία ταῦτα ἔργα ἀποτελοῦν, εἰς τὴν διήκουσαν ἰδέαν των, τριλογίαν. Τῷ 1907 ἔγραψε τὴν κωμῶδιαν «Νασδραδὶν Χόντζας» καὶ τὸ ἱστορικὸν δράμα «Κυρὰ-Βασιλική». Ἦδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου ἐκδίδει τὸ περιοδικὸν «Καλλιτέχνης», ἐν τῶν καλλιτεχνικωτέρων καὶ τελειοτέρων τοῦ ἀγὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀνατολήν φιλολογικῶν περιοδικῶν τύπου].

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΕΥΚΟ

ΕΙΟΙΟΣ ξέρει πόσον ἐτῶν ζωὴν ἔχει τὸ γέρικο, ἀλλὰ θαλερὸ αὐτὸ πεῦκο. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχει μακρυνὴν ζωὴν. Ὁ κορμὸς του ἀνατείνει ἀναριθμήτους κλάδους, ἓνα δαιδαλῶδες σύμπλεγμα, καὶ αἱ ῥίζαι του κάτω φεύγουν μακρὰν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

Οἱ ἰνώδεις του πράσινοι θύσανοι σχηματίζουν καμπυλῶδεις κορυφὰς κινουμένας εἰς ἓνα ἀτέρμονα κυματισμόν. Πυκνὴ σκιά ἀπλώνεται πάντοτε ὑπ' αὐτούς, διότι αἱ λεπταὶ ἐκεῖναι ἴνες εἶνε τόσοσιν πολλαί, ὥστε ἐπάνω των σκορπίζονται καὶ χάνονται αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Μὲ τοὺς ἀνέμους συνθέτει μουσικὰς ἁρμονίας. Τί ἄρα γὰρ νὰ λέγῃ, τί νὰ διηγῆται; Μᾶς συντροφεύει ὑπὸ μουσικῆν, αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Ἡμεῖς προσπαθοῦμεν νὰ μαντεύ-

σωμεν τὰς συμφωνίας, ποῦ ἐμπνέεται ἄνωθεν καὶ γύρω ἀπὸ τὴν ἄρρητον ζωὴν, ἢ ὅποια τὸ περιβάλλει. Καὶ μετὴν προσπάθειάν μας αὐτὴν φθάνομεν πλησιέστερα πρὸς τὰς ὠραιότητας τῆς φύσεως.

Ἄλλὰ ζῆ, ζῆ τὸ πεῦκο αὐτό! . . . Πόσον ἄρμονικὰ, πόσον θεῖα ὀμιλεῖ μετὸς ἀνέμους, πῶς ἀτενίζει πρὸς τὰ ὕψη μετὸς ὑπερηφάνειαν, πῶς θεᾶται ἐν ρεμβασμῷ τὰ ἀπέναντι βουνά.

Καὶ πόσους ἔρωτας ἀποδίδει μετὸς βαλσαμῶδεις, τὰς ἀρωματώδεις του πνοάς, πῶς ἐνδυναμώνει τὴν ζωὴν καὶ τὴν κάμνει ὠραιότεραν!

Ἄγαπᾶ τὰ μικρὰ πουλιὰ ποῦ διεισδύουν εἰς τοὺς κόλπους του, ἀγαπᾶ τοὺς διαδάτας ποῦ καταφεύγουν ὑπὸ τὸ σκιερὸν φύλλωμά του. Ὡ! ἡ νάρκη αὐτὴ ἀπὸ τὴν θεῖαν πνοήν του! Κάτι μέσα μας ἀνανεοῦται, ἀναγεννᾶται, κάτι ἀναζῆ νέον καὶ ἀπροσδόκητον!

Δῶσε ἀκόμα τὰ ἀρώματά σου δι' ὄλων τῶν πόρων τοῦ σώματός μας, ὦ γηραιόν, ἀλλὰ πάντοτε νέον πεῦκο, καὶ συνόδευε τὸ ἀνεκτίμητον χάρισμά σου μετὸς ἑλὴν τὴν χάριν τῆς ἄλλης σου ζωῆς, μετὸς γραμμὰς τῶν κορυφῶν σου, μετὸς ἀποχρώσεις τοῦ φυλλώματός σου, μετὸς τὴν θεῖαν τὴν ὑπερκόσμιον μουσικὴν σου.

Εἴμεθα τυχαῖοι γνώριμοί σου καὶ ἔχεις τὴν δύναμιν νὰ μᾶς ὀδηγήῃς πρὸς κάποιας νέας ἀπόψεις τῆς ζωῆς. Σὲ λατρεύομεν ἢ συνοδὸς μου καὶ ἐγώ. Ἔχεις δικαίωμα εἰς τὸν θαυμασμόν μας, εἰς τὴν λατρείαν μας, εἰς τὰ ὄνειρά μας, τὰ ὅποια καὶ ἂν ποτε σβύσουν, σὺ μόνον θὰ ὑπάρχῃς ἀπὸ αὐτὰ . . .

ΓΕΡ. ΒΟΚΟΣ

Εἰς πολὺγλωσσον φλύαρον κυρίαν

ΠЕНТ' ἔξη γλῶσσες μᾶς μιλεῖς· κάνεις καλά! Λὲς τόσα ποῦ βέβαια δὲν θὰ σοῦφτανε ἡ μητρικὴ σου γλῶσσα, κι' ἀφοῦ μονάχα ἑλληνιστὶ νὰ φλυαρῆς εἶν' κριμα, Σοῦ ἀξίζει νάνε . . . διεθνῆς ἡ φοβερὴ σου λίμα!

ΣΑΤΑΝΑΣ